

Una sentència esperançadora

Si hi ha una qüestió que aquesta revista hagi seguit de prop, amb preocupació i amb fermesa, al llarg de més de deu anys, és la dels Aiguamolls de Pals. En el dossier del número 110, de 1985, fèiem notar la incongruència de la marginació d'aquella zona humida per part del Parlament de Catalunya, en ocasió de protegir els aiguamolls de l'Alt Empordà.

En el número 112, del mateix any, criticàvem l'actitud de l'Ajuntament de Pals, que negava rodonament l'existència d'aiguamolls en el seu terme municipal.

En el número 115, de 1986, publicàvem un conjunt de treballs dedicats a estudiar la riquesa natural de la zona desprotegida.

En el número 135, de 1989, tornàvem a ocupar-nos de l'indret dins un dossier sobre el medi natural gironí.

En el número 139, de 1990, saludàvem esperançats la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que determinava el caràcter de sòl no urbanitzable de la zona.

En el número 151, de 1992, ens sorpreníem de l'acord que permetia edificar quatre-cents habitatges a la zona conflictiva.

Ara, per fi, l'actualitat ens obliga a tornar sobre el tema. L'assumpte ha arribat al Tribunal Suprem de l'Estat i aquest ha dictaminat que els Aiguamolls de Pals són una zona a protegir. La sentència del més alt tribunal espanyol tanca definitivament, sense apel·lació possible, el conflicte obert des de feia tants anys. Els aiguamolls de Pals no es podran urbanitzar, i la zona del trenta per cent del conjunt que el Pla General encara vigent considera edificable es converteix en sòl igualment no urbanitzable de protecció especial, com el setenta per cent restant, acollit a la Llei d'Espais Naturals promulgada pel Parlament de Catalunya, sense que calguin noves declaracions específiques. No s'hi podran fer, doncs, ni el port esportiu ni els quatre-cents habitatges previstos. Els promotors d'aquest projecte ja s'han donat per la pell i han dit que es limitarien a explotar el càmping i a cultivar arròs.

Sentències com aquesta són una alenada d'aire fresc enmig de la xafogor que impregna el nostre àmbit turístic. Amb ella es posa fi a un dels intents especulatius més clamorosos de la història de la Costa Brava. Les apetències d'alguns i les incongruències d'uns altres s'han estavellat finalment contra el mur de les evidències físiques i de la raó jurídica. El nostre litoral, tantes vegades maltractat per les errades dels ignorants i per l'avidesa dels aprofitats, ha salvat amb penes i treballs, gairebé pels pèls, un dels seus espais més controvertits i significatius. No han prevalgut ni els grans interessos econòmics ni els criteris a vegades inexplicables de l'Administració en els seus diversos rangs. Celebrem que deu anys ben llargs de lluita d'uns quants ciutadans hagin fet possible aquest *happy end*. Celebrem que, almenys aquesta vegada, els fets s'hagin vingut als desitjos i la realitat s'hagi confós amb els somnis. Els somnis dels qui voldríem una Costa Brava alliberada de les penoses servituds a què tan reiteradament ha estat sotmesa.